

בעזרת השם יתברך

פרק עז-עח

• חוקת •

אין די פרקים ווערן ערקלערט:

איידער די נשמה קומט אַראַפּ אין דעם גוף פירט מען איר אַדורך דעם גן עדן. - דער אויבערשטער מיט זיין רחמנות נעמט אָן די תשובה פונעם מענטש. - די סטרא אחרא לאַקערט כסדר ח"ו אויף דעם מענטש. - אַ מעשה מיט אַ רוח, וואָס איז פאַרגעקומען אין דער צייט פון דעם אריז"ל און רבי חיים וויטאל ז"ל.

דער עונש פאַר רעדן לשון הרע, רכילות און ניבול פה ח"ו. - א תפילה ניצול צו ווערן פון יעדע עבירה. - א מעשה פון זוהר הקדוש.

דער קאזניצער מגיד - ר' ישראל הופשטיין ז"ע, האט באוואונדערט דעם ספר און זיך אויסגעדרוקט אויפן "קב הישר": "אז מען לערנט א שטיקל זוהר וואס געפינט זיך אין "קב הישר", איז דאס מער מסוגל מעורר צו זיין דעם מענטשן צו יראת שמים, ווי ווען ער וואלט געווען געלערנט דאס זעלבע שטיקל אין זוהר אליין (מאיר עיני חכמים תנינא, אמור).

אינהאלט

פון פרקים ע"ז - ע"ח

- א. אין פרק ע"ז ווערט ערקלערט: ווי מען באַשווערט די נשמה
איידער זי גייט אַראָפּ אין גוף און וואָס מען באווייזט איר
פון דעם כבוד פון צדיקים אין דער קומענדיגער וועלט.....ה
- ב. מ'זאָגט צו די נשמה, מיר טוען צו דיר דעם גאַנצן כבוד
אויפן תנאי אז דו זאָלסט זיין אַ צדיק, און גאָטס פאַרכט
זאָל זיין אויף דיין פנים.....ה
- ג. אויף אַלע עבירות קען אַ מענטש תשובה טאָן און זיך
מתודה זיין מיט טרערן אויף יעדע עבירה.....ו
- ד. דערוועקט זיך קינדער פון דער וועלט צו טאָן תשובה פאַר
גאָט ב"ה. דערוועקט זיך און דערבאַרעמט זיך אויף אַיך
אַליין.....ו
- ה. דורך זיינע שלעכטע מעשים האָט ער זיך איבערגעגעבן אין
די הענט פון דער סטרא אַחרא.....ז
- ו. אַ סך מאָל ווערט זי פאַרקערפערט ווי אַ מענטש וואָס
געפינט זיך אין אים אַ נישט גוטער.....ח
- ז. צו באַגיין מיט דעם רוח מיט קלוגשאַפט, ווייל ער איז אַ
גרויסער שקרן און כזבן.....ח
- ח. ער האָט אַ זאָג געטאָן: רבי איך בין נישט ראוי צו זען דיין
הייליג פנים.....ט
- ט. איך וויל דו זאָלסט אַרויסגיין דורך דעם קליינעם פינגער
פונעם לינקן פוס פון דער פרוי.....ט
- י. ביינאַכט געוועלטיגן די חיצונים, און די דינים מיט די
רוחות שטאַרקן זיך דעמאָלטס.....י
- יא. וואָס האָסטו אַזוינס געטאָן וואָס דו ביסט געוואָרן אַ רוח?
איך בין געווען אַ בעל לשון הרע, אַ רכילות זאָגער און אַ
שקרן.....י

- יב. כל-שכן דער וואָס טוט מיט די הענט אַזעלכע עבירות וואָס
מ'איז חייב אויף זיי כרת איז אַוודאי געוויס, אַז ער האָט
אַ גרעסערן עונש..... יא
- יג. דער וואָס זינדיגט מיט די הענט אַדער מיט אַנדערע
גלידער, איז זיכער, אַז די רוחות און מזיקים האָבן רשות
אים מזיק צו זיין..... יב
- יד. דער וואָס קומט זיך אַפשיידן פון עבירות, העלפט מען אים
פון הימל, און דעמאָלטס וועט אים גוט זיין אויף אייביג..... יב
- טו. אין פרק ע"ח ווערט דערקלערט: פון יעדער מעשה און
מצוה וואָס אַ מענטש טוט ווערט דערפון פאַרע און עס
גייט אַרויף אין הימל..... יג
- טז. עס איז אַ גרויסע סכנה פאר יעדען בעל דרשן וואָס דרשניט
אין די עפנטליכקייט וועגן דעם חטא פון אדם הראשון
אַדער וועגן דעם חטא פון מכירת יוסף אַדער ענליכע
חטאים פון גרויסע חסידים..... יג
- יז. אדם הראשון האָט געבעטן רבי שמעון בן יוחאי ער זאָל
נישט מגלה זיין דעם חטא עץ הדעת מער ווי עס איז
אַנטפלעקט אין די תורה הקדושה..... יד
- יח. ווען עס קומט דער צייט פאַר דעם מענטש צוריקצוגעבן
זיין נשמה פאַר'ן באַשעפער, איז מען דן די נשמה, און
דעמאָלטס דאַרף דער מענטש האָבן גרויס רחמי שמים..... טו
- יט. מיר האָבן געהערט אַ קול ווי איינער רעדט צו דיר, אָבער
מיר ווייסן נישט ווער ס'האט גערעדט מיט דיר..... טו
- כ. ער האָט מיר געבעטן אַז איך זאָל נישט אַנטפלעקן זיין זינד
צו מענטשן מער וויפיל עס איז געשריבן אין דער תורה..... טז
- כא. פון די מעשה זאָלן די דרשנים לערנען נישט רעדן לגנאי
אויף אדם הראשון..... יז
- כב. די תורה איז חס אויפן כבוד פון צדיקים און אַפילו אויפן
כבוד פון רשעים..... יז

פרק ע"ז

אין דעם פרק ווערט דערקלערט: ווי מען באַשווערט די נשמה איידער זי גייט אַראָפּ אין גוף און וואָס מען באווייזט איר פון דעם כבוד פון צדיקים אין דער קומענדיגער וועלט

א. כתיב, עס שטייט אין פרשת ויקרא (ה, א): "וְנִפְשׁ כִּי תִחָטֵּא וְשָׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים" - אויב אַ נפש וועט זינדיגן און זי וועט הערן אַ קול פון אַ שבועה". דער פסוק ווערט גע'דרש'נט אין זוהר (ויקרא דף יג, ע"א), אַז דאָס גייט אַרויף אויף דער נשמה פונעם מענטשן, אַז איידער זי גייט אַריין אינעם גוף, צו קומען אויף דער וועלט, פירט מען זי דורך טויזנט מיט אַכט וועלטן, כדי זי זאָל זען דעם כבוד פון די תלמידי חכמים, וואָס האָבן אויף דער וועלט געלערנט תורה לשם שמים, און אַלע זייערע ענינים און באַשעפטיקונגען זענען געווען לשם שמים, און האָבן זיך געפירט מיט באַשיידנקייט און ענווה, און געזעסן מיט כבוד, און דאס ליכט פון די צדיקים לייכטן אַזוי ווי דער גלאַנץ פון הימל, און אויף זייער קאפ זענען פאַראַן חופות פון זייער טייערע שטיינער, דעמאָלטס זאגט מען צו דער נשמה: זע דעם כבוד פון די צדיקים, וואָס זיצן אין גן-עדן, אויב דו וועסט זיך אויפפירן ווי די צדיקים, וועסטו אויך זוכה זיין צו דעם דאָזיגן כבוד און שיינקייט. נאָכדעם ברענגט מען די נשמה פאַר השם יתברך און מ'קליידט איר אַן מיט טייערע קליידער, אַזוי ווי דאָס געשטאַלט פונעם גוף.

מ'זאָגט צו די נשמה, מיר טוען צו דיר דעם גאַנצן כבוד אויפן תנאי אז דו זאָלסט זיין אַ צדיק, און גאָטס פאַרכט זאָל זיין אויף דיין פנים

ב. ואז, און דעמאָלטס האָט די נשמה הנאה פון דעם לויטערקייט פון דער שכינה, און מ'ברוינט זי מיט פיל קרוינען און מ'זאָגט צו איר, מיר טוען צו דיר דעם גאַנצן כבוד אויפן תנאי, אז דו זאָלסט

זיין א צדיק, און גאָטס פאָרכט זאָל זיין אויף דיין פנים און מען באַשווערט איר מיטן נאָמען פון גאָט ב"ה, אַז זי זאָל נישט זינדיקן, און מען איז איר מתרה פיל התראות, דער נאָך בוקט זי זיך קעגן גאָט ב"ה, און נאָך דעם נידערט זי אין גוף אַריין אויף דער וועלט. אויב דער מענטש איז א צדיק, איז גוט - אָבער ווען דער מענטש טוט נישט דעם ווילן פון גאָט, וואונדערט זיך תורה אויף דעם רשע און זאָגט: "וְנַפֵּשׁ כִּי תִחַטָּא" ווי קומט עס אַז דער מענטש זאָל זינדיגן, "וְשִׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים", זי האָט דאָך געהערט דאָס קול פון דער שבועה, וואָס מען האָט איר באַשווירן אין הימל איידער זי האָט גענידערט אין גוף אַריין, און מען האָט איר מתרה געווען מיט פיל התראות.

אויף אַלע עבירות קען אַ מענטש תשובה טאָן און זיך מתודה זיין מיט טרערן אויף יעדע עבירה

ג. אמנם, אָבער, פון דעסט וועגן זאָל דער מענטש זיך נישט מייאש זיין פון עולם הבא, נאָר זאָל מתקן זיין וואָס ער האָט קאַליע געמאַכט. און אויף אַלע עבירות קען אַ מענטש תשובה טאָן און זיך מתודה זיין מיט טרערן אויף יעדע עבירה. **וְאִם לֹא יָגִיד,** אָבער אויב ער וועט נישט זאָגן, דהיינו, ער וועט זיך נישט מתודה זיין פאַר זיין טויט אויף זיינע זינד, פאַר השי"ת, דעמאָלטס **וְנִשְׂא עֹנֹו.** ער וועט ליידן פאַר זיינע זינד, שטראָף און צער אין גיהנום, און דאָס האָט ער זיך אַליין גורם געווען.

דערוועקט זיך קינדער פון דער וועלט צו טאָן תשובה פאַר גאָט ב"ה. דערוועקט זיך און דערבאַרעמט זיך אויף אַיין אַליין

ד. והקב"ה, און גאָט ב"ה איז דאָך פול מיט רחמנות, דעריבער מחמת זיינע פילע חסדים, שטעלט ער ממונים און שלוחים אין הימל וואָס רופן אויס איטלעכן טאָג, דערוועקט זיך קינדער פון דער וועלט צו טאָן תשובה פאַר גאָט ב"ה. דערוועקט זיך

און דערבאַרעמט זיך אויף אייך אליין, דערבאַרעמט זיך איבער אייערע קינדער. און מחמת דעם אויסרוף קומט אַמאַל פלוצלונג אַ מורא און ציטער אין האַרץ פונעם מענטש צו געדענקען דעם יום המיתה - דעם טאָג פון טויט, כדי ער זאָל חרטה האָבן אויף זיינע שלעכטע מעשים. און דער וואָס פאַרכט זיך פון די רייד פון השי"ת, שטאַרקט זיך צו גיין אין די גוטע וועגן, אָבער דער וואָס האָט אַ האַרט האַרץ און איז האַרטנעקיק, דער קערט זיך תיכף אום צו טאָן עבירות נאָך דער חרטה, און דעמאָלטס לאַקערן אויף אים פיל חילות פון מלאכי-חבלה און באַהעפטן זיך אין אים, צו רייצן, ער זאָל גיין אין וועג פון די פושעים און מורדים, און ברענגן אים צו פיל מידות רעות, דאָס ער זאָל זיין אַ אכזר, און שפעטן אויף די רייד פון די חכמים, און אַלע זיינע וועגן זאָלן זיין בכעס, און זאָל נישט שוינען דעם כבוד פון מענטשן. דערנאָך געוועלטיגן די מלאכי-חבלה איבער דעם מענטשן, ביז זיי זענען אים מעביר פון דער וועלט אויף אַ שלעכטן אופן.

דורך זיינע שלעכטע מעשים האָט ער זיך איבערגעגעבן אין די הענט פון דער סטרא אַחרא

ה. ופתאום יבוא, און פלוצלונג וועט קומען אויף דעם מענטשן אַזאַ שלעכט אַנטשפעניש, אַז אַלע וואָס זעען דאָס וואונדערן זיך דערויף. און דאָס אַלץ איז, ווייל דורך זיינע שלעכטע מעשים האָט ער זיך איבערגעגעבן אין די הענט פון דער סטרא אַחרא (די נישט גוטע), ווייל די משחיתים וואָס זענען באַשטימט אויף שלעכטע סיבות, לאַקערן און קוקן אויס, ווען וועט דער מענטש טאָן עפעס אַן עבירה, אַפילו אַ קליינע עבירה, דעמאָלטס וועט ער אין זייערע הענט אַריינפאלן.

א סך מאָל ווערט זי פאַרקערפערט ווי אַ מענטש וואָס געפינט זיך אין אים אַ נישט גוטער

ה. כדמצינו, ווי מיר געפינען אַזאַ מעשה אין די צייטן פון האר"י ז"ל (שבחי האר"י), וואָס האָט געהאַט אַ תלמיד, אַ זקן און אַ גדול הדור, מיטן נאָמען ר' חיים וויטאַל. אַמאָל ווען ער איז געווען אין בית המדרש פון האר"י, האָט מען געברענגט פאַר אים אַ פרוי, וואָס איז געווען זייער קראַנק, אָבער מ'האַט נישט געוואוסט וואָס איר קרענק איז, צי ס'איז אין איר אַריין אַ רוח רע, אַ שד, אָדער אַן אַנדער בייזע זאַך. די פרוי האָט געזאָגט פאַרן האר"י ז"ל, אַז זי איז געזונט און שטאַרק אָן קיין ווייטיק, נאָר אַ סך מאָל ווערט זי פאַרקערפערט ווי אַ מענטש וואָס געפינט זיך אין אים אַ נישט גוטער.

צו באַגיין מיט דעם רוח מיט קלוגשאַפט, ווייל ער איז אַ גרויסער שקרן און כזבן

דער האר"י ז"ל האָט אַ קוק געטאָן אויפן דופק (פולס) און געזאָגט, אַז אין איר האָט זיך באַהאַפטן אַ גייסט פון אַ טויטן, און ער האָט איר אַהיים געשיקט. פאַרנאָכטס האָט ער געהייסן ר' חיים וויטאַלן ער זאָל גיין צו דער קראַנקער פרוי, און זאָל מיט שמות און כוונות דעם רוח אַרויסטרייבן פון איר. דער אר"י ז"ל האָט אים אָנגעזאָגט, זיך צו באַגיין מיט דעם רוח מיט קלוגשאַפט, ווייל ער איז אַ גרויסער שקרן און כזבן. ווען דו וועסט אים פרעגן ווי ער הייסט, וועט ער דיר ליגן זאָגן ביזן דריטן מאָל. דער האר"י ז"ל האָט איבערגעגעבן ר' חיים וויטאַלן די כוונות פון די שמות, ווי אַזוי זיך צו פירן כדי אַרויס טרייבן דעם רוח. ווען ער איז אַהינגעגאַנגען צום הויז פון די קראַנקע פרוי איז שוין געווען "בין-השמשות", עס האָט שוין געטונקלט.

ער האָט אַ זאָג געטאָן: רבי איך בין נישט ראוי צו זען דיין הייליג פנים

איידער ר' חיים וויטאַל איז אַריינגעגאַנגען אינעם הויז, האָט דער רוח געזאָגט צו די שטוב מענטשן וואָס זענען געווען אַנוועזנד, איר וועט זען אַז ר' חיים וויטאַל וועט אַהער קומען מיך אַרויסאַגן פון דער פרוי, אָבער איך האָב נישט קיין מורא פאַר אים. ער האָט דאָס געזאָגט מיט אַ הויך קול און חוצפה, ווי דער שטייגער פון אַ רוח צו רעדן. דאָס אַלץ איז געווען איידער ר' חיים וויטאַל איז אַריינגעקומען אין שטוב, אָבער באלד ווי ער איז אַריינגעקומען אין צימער און דער רוח האָט דערזען זיין פנים, האָט ער באלד אָנגעהויבן צו ציטערן, און מחמת גרויס מורא איז ער געפאַלן אויף זיין פנים. ער האָט אַזאָג געטאָן: רבי איך בין נישט ראוי צו זען דיין הייליג פנים. נאָכדעם האָט ר' חיים וויטאַל געפרעגט דעם רוח ווער ער איז? האָט ער געענטפערט דער און דער, און דאָס איז געווען אַ ליגן. האָט ער אים נאָך אַמאָל געפרעגט: ווער ביסטו? האָט דער רוח ווידער געפעלשט זיין נאָמען, דאָס זעלבע איז געווען ביי דעם דריטן מאָל. ביים פערטן מאָל, האָט ער געזאָגט זיין אמתן נאָמען.

איך וויל דו זאָלסט אַרויסגיין דורך דעם קליינעם פינגער פונעם לינקן פוס פון דער פרוי

רבי חיים וויטאַל האָט אָנגעהויבן צו דערמאָנען עטלעכע שמות הקדושים, האָט דער רוח אָנגעהויבן צו רעדן האַרטע רייד מיט גרויס עזות און חוצפה. ער האָט געזאָגט איך וויל שוין אַרויסגיין. די כוונה פון רוח איז געווען, אַרויסצוגיין דורכן האַלדז און "וושט", כדי צו לעכערן די "סימנים" פון דער אשה. אויך האָט ער געוואָלט פאַרלעשן אַלע ליכט וואָס האָבן געברענגט אינעם צימער, און מזיק זיין די מענטשן וואָס האָבן זיך דאָרט געפונען. ר' חיים וויטאַל האָט אָבער באלד פאַרשטאַנען זיין כוונה, און געזאָגט צום רוח: איך

וויל דו זאָלסט אַרויסגיין דורך דעם קליינעם פינגער פונעם לינקן פוס פון דער פרוי, האָט דער רוח געזאָגט, אַז ער וועט אַזוי טאָן.

ביינאַכט געוועלטיגן די חיצונים, און די דינים מיט די רוחות שטאַרקן זיך דעמאָלטס

ר' חיים וויטאַל האָט אָבער פאַרשטאַנען אַז דער רוח זאָגט ליגן, און זיין כוונה איז דווקא אומצוברענגן די פרוי, האָט ער באַלד אויף אים גוזר געווען בחרם, ער זאָל איצט נישט אַרויסגיין פון דער פרוי, און איז אַוועקגעגאַנגען דאַוונען מעריב אין הויז פון האר"י ז"ל. נאָכן דאַווענען האָט ר' חיים וויטאַל דערציילט אַלעס וואָס איז געשען פאַר זיין רבין. ער האָט אים געענטפערט: דאָס אַלץ איז געשען ווייל דו ביסט געגאַנגען צו דעם רוח ביינאַכט, און נישט בייטאג, ווי איך האָב דיר געזאָגט, אַז ביינאַכט געוועלטיגן די חיצונים, און די דינים מיט די רוחות שטאַרקן זיך דעמאָלטס, דעריבער איז דעמאָלטס נישט די צייט צו טאָן פעולות קעגן דעם רוח ביינאַכט. דער אַר"י האָט נאָך דעם געזאָגט צו ר' חיים וויטאַלן, גיי צו שלום, און האָט אים אַביסל באַגלייט איבער דער טיר פון הויז, וואָס ער פלעגט דאָס נישט טאָן צו קיינעם פון זיינע תלמידים.

וואָס האָסטו אַזוינס געטאָן וואָס דו ביסט געוואָרן אַ רוח? איך בין געווען אַ בעל לשון הרע, אַ רכילות זאָגער און אַ שקרן

צו מאַרגנס נאָכן דאַווענען, איז ר' חיים וויטאַל געגאַנגען באַשווערן דעם רוח, ער זאָל אַרויסגיין פון דער פרוי, און דער רוח האָט געמוזט אַרויסגיין דורך דעם קלענסטן פינגער פון לינקן פוס פון דער פרוי. און אַלע מענער און פרויען האָבן געזען דעם רוח, דאָס ער האָט זיך פאַר זיי באַוויזן ווי אַ פאָדים פון פייער. דער רוח האָט געוויינט און געשריען אויף זיינע ביידע מעשים וואָס ער האָט געטאָן. ר' חיים וויטאַל האָט נאָכער געפרעגט דעם רוח: וואָס האָסטו

אָזוינס געטאָן וואָס דו ביסט געוואָרן אַ רוח? האָט דער רוח אים געענטפערט! איך בין געווען אַ בעל לשון הרע, אַ רכילות זאָגער און אַ שקרן. האָט ער אים ווידער געפרעגט: פאַרוואָס האָסטו געהאַט רשות אַריינצוגיין אין דער דאָזיגער פרוי? האָט דער רוח געענטפערט:

מיינע באַהערשער האָבן מיר געגעבן רשות אַריינצוגיין אין דער דאָזיגער אשה, ווייל איך בין געלעגן אויפן אַש וואָס איז געווען אויפן אויוון, און פונדעסטוועגן האָב איך נישט געהאַט קיין רשות אַריינצוגיין אין קיין מענטש, ביז אַ מאָל איז די דאָזיגע פרוי געקומען צוגרייטן האָלץ און פייער צו קאָכן לכבוד שבת, און בשעת מעשה האָט זי געזונגען ניבול-פה לידער, האָבן מיינע אַהערשער מיר געגעבן רשות אַריינצוגיין אין איר, און עס איז שוין דריי יאָר אַז איך בין אין איר.

כל-שכן דער וואָס טוט מיט די הענט אַזעלכע עבירות וואָס מ'איז חייב אויף זיי כרת איז אַוודאי געוויס, אַז ער האָט אַ גרעסערן עונש

ז. על כן, פון דער מעשה זאָל דער מענטש אָפּלערנען, ווי גאָט ב"ה איז מדקדק מיט זיינע באַשעפענישן. מה דאָך דער דאָזיגער, וואָס האָט מער נישט געזינדיגט נאָר מיט זיין מויל און לעפצן, ער האָט גערעדט לשון-הרע, איז דורך דער זינד געוואָרן אַ רוח, מכל-שכן דער וואָס טוט מיט די הענט אַזעלכע עבירות וואָס מ'איז חייב אויף זיי כרת, אָדער די פיר מיתות בית-דין, אָדער דער וואָס איז מחלל שבת בפרהסיא (פאַר צען מענטשן), איז אַוודאי געוויס, אַז ער האָט אַ גרעסערן עונש.

**דער וואָס זינדיגט מיט די הענט אָדער מיט אַנדערע
גלידער, איז זיכער, אַז די רוחות און מזיקים האָבן רשות
אים מזיק צו זיין**

און דערקעגן, מה דאָך די דאָזיגע פרוי, וואָס האָט עוסק געווען אין
דער מצוה פון צוגרייטן שפיז אויף שבת, נאָר ווייל
זי האָט געזונגען ניבול-פה לידער, איז זי געשטראָפט געוואָרן, דאָס
דער רוח איז אַריין אין איר, איז דאָך אַוודאי געוויס, אַז דער וואָס
זינדיגט מיט די הענט אָדער מיט אַנדערע גלידער, איז זיכער, אַז די
רוחות און מזיקים האָבן רשות אים מזיק צו זיין.

**דער וואָס קומט זיך אָפשיידן פון עבירות, העלפט מען אים
פון הימל, און דעמאָלטס וועט אים גוט זיין אויף אייביג**

ח. על כן, דעריבער זאָל יעדער איד מתפלל זיין פאַרן באַשעפער, ער
זאָל אים מציל זיין פון אַלערליי זינד און אומרעכט, און
זיך נישט איינגעוואוינען צו רעדן נבול-פה, און ווען עס וועט קומען אַ
צייט ווען דער מענטש, פון זיך אַליין ווערט אויפגעוואַכט צו טאָן
תשובה, כאָטש די צייט גייט אַריבער, און ער וועט ווייטער זינדיקן,
זאָל ער נישט חרטה האָבן אויף דער תשובה וואָס ער האָט געטאָן, נאָר
זיך שטענדיק שטאַרקן אין עבודת השם, און דער וואָס קומט זיך
אָפשיידן פון עבירות, העלפט מען אים פון הימל, און דעמאָלטס וועט
אים גוט זיין אויף אייביג, אָמין סְלֵה.

פרק ע"ח

אין דעם פרק ווערט דערקלערט: פון יעדער מעשה און מצוה וואָס אַ מענטש טוט ווערט דערפון פאַרע און עס גייט אַרויף אין הימל.

א. שלמה המלך, עליו השלום האָט געשריבן אין קהלת "רְאִיתִי אֶת כָּל הַמַּעֲשִׂים שֶׁנַּעֲשׂוּ תַּחַת הַשָּׁמַשׁ וְהִנֵּה הַכֹּל הֶבֶל וְרֵעוֹת רוּחַ" (א, י"ד) - איך האָב געזען אַלע מעשים וואָס ווערן געטאָן אונטער די זון, אינעם עולם השפל, און אַלץ איז נאַרישקייטן און צוברעכן דאָס געמיט. דאָס מיינט - אַלע אומווערדיגע מעשים אָדער דיבורים אַזוי ווי ניבול פה אָדער לשון הרע. זייער הבל גייט נישט אַרויף העכער ווי די זון, עס דערגרייכט נישט צום הימל נאָר גייט אַרום און שוועבט אונטערן הימל. אָבער דברי תורה איז נישט אַזוי, ווען איינער רעדט דיבורים רוחנים גייט דער דאַמף תיכף אַרויף גאַנץ הויך און ווערט באַקרוינט און ווערט אַ סניגור פאַר כלל ישראל און פאַר ג-ט ברוך הוא. אָבער ווען דער מענטש רעדט מיאוסע רייד דעמאָלטס שוועבט אַרום דער דאַמף אויף דער וועלט, און ווען עס קומט דער צייט און דער מענטש דאַרף צוריקגעבן זיין נשמה צום רבונו של עולם, דערגרייכט דער דאַמף זיין נשמה און וואַרפט זי פיל מייל אַוועק און דאָרט שטראָפּט זי איר.

עס איז אַ גרויסע סכנה פאר יעדען בעל דרשן וואָס דרשנ'ט אין די עפנטליכקייט וועגן דעם חטא פון אדם הראשון אָדער וועגן דעם חטא פון מכירת יוסף אָדער ענליכע חטאים פון גרויסע חסידים

ב. וזה, און דאָס האָט שלמה המלך ע"ה געמיינט "וראיתי את כל המעשים שנעשו תחת השמש" איך האָב געזען אַלע מעשים וואָס ווערן געטאָן און קומען נישט אויף צום הימל נאָר שוועבן אַרום

אונטער דער זון, "וְהָיָה הַכֹּל הַכֵּל וְרַעוּת רוּחַ" און דאָס אַלץ איז נאַרישקייטן און צוברעכן דאָס געמיט, און בפרט דער וואָס איז פוגע אין זיינע דיבורים. למשל ער רעדט אויף זיינע חברים מיאוס'ע רייד אומזיסט, דעמאָלטס איז דער הבל מקטרג אויף אים, און אַוודאי און אַוודאי דער וואָס זאָגט עס קעגן פיל לייט און קומט צו איין שגיאה אַז ער רעדט וועגן חטא פון אַדם הראשון אָדער פון חטא פון די שבטים וואָס זיי האָבן פאַרקויפט זייער ברודער יוסף, אָדער פון די מעשה מיט דוד המלך און בת שבע, וועלן זיי זיכער דאַרפן אָפגעבן אַ דין וחשבון אויף די דאָזיגע רייד אַפילו אויב דער רעדנער איז מכוון דעם אמת, און אַוואַדע אויב דער רעדנער טראַכט אויס זאָכן און לייגט אַרויף אַ זינד אויף אדם הראשון, וואָס גאָט ברוך הוא האָט אים באַשאַפן מיט אַ מאמר אָדער ווען ער טראַכט עפעס אויס אויף דוד המלך אָדער אויף אַנדערע חסידים, דער האָט זיכער אַגרויסן עונש.

אדם הראשון האָט געבעטן רבי שמעון בן יוחאי ער זאָל

נישט מגלה זיין דעם חטא עץ הדעת מער ווי עס איז

אַנטפלעקט אין די תורה הקדושה

ג. והנה, און עס שטייט אין זוהר פרשת בראשית (כד, א), תָּנוּ רַבָּנָן, אונזער חכמים האָבן געלערנט, ווען רבי שמעון בן יוחאי איז קראַנק געוואָרן, זענען צו אים אַריין געגאַנגען רבי פנחס בן יאיר, רבי חייא און רבי אבהו. האָבן זיי צו אים געזאָגט: דער וואָס אויף אים שטייט די וועלט זאָל נפטר ווערן, אויף וואָס וועט די וועלט שטיין? האָט ער צו זיי געזאָגט: בית דין של מעלה האָבן נישט קיין רשות מיר צו משפּט'ן און קיין שום מלאך האָט נישט קיין רשות צו זיין איבער מיר, ווייל איך בין נישט אַזוי ווי אַנדערע מענטשן, נאָר גאָט ברוך הוא אַליין וועט מיר דן זיין, און דאָס איז וואָס דוד המלך ע"ה האָט געבעטן "שְׁפִטְנִי אֱלֹדָקִים", דו גאָט משפּט מיר אַליין, און אַזוי האָט אויך שלמה המלך געבעטן גאָט ברוך הוא אַליין זאָל אים משפּט'ן און נישט בית דין של מעלה.

ווען עס קומט דער צייט פאַר דעם מענטש צוריקצוגעבן זיין נשמה פאַר'ן באַשעפער, איז מען דן די נשמה, און דעמאָלטס דאַרף דער מענטש האָבן גרויס רחמי שמים

ד. דהא, מיר האָבן געלערנט אז ווען דער מענטש שטאַרבט איז דאָס בית דין של מעלה מעיין אין זיין דין. אַ טייל פון זיי זענען אים דן לכף זכות און טייל לכף חובה, ווייל זיי זעען אז דער מענטש האָט געזינדיגט, אָבער אז גאָט ברוך הוא אַליין משפט דעם מענטש וואָס ער האָט די מעגליכקייט צו פאַרגעבן די זינד, און איז אַ גרויסער בעל רחמים, גייט דער מענטש זיכער אַרויס גוט פונעם משפט, און דעריבער האָב איך געבעטן פון אים ער זאל מיר אַליין משפטן. און איך וועל אַריין גיין אין אַזעלכע מחיצות וואָס קיין שום מענטש האָט נישט רשות צוקומען אַהין נאָר די אבות אברהם יצחק ויעקב, און קיין מלאך וועט מיר נישט קענען נעמען, און נאָך מער, איך וועל ביי זיי קיין רשות נישט נעמען.

מיר האָבן געהערט אַ קול ווי איינער רעדט צו דיר, אָבער מיר ווייסן נישט ווער ס'האט גערעדט מיט דיר

ה. אמר, האָט רבי שמעון בן יוחאי זיי געזאָגט איין זאך און מער האָבן זיי אים נישט געזען, האָבן זיי זיך זייער געוואונדערט און האָבן נישט געקענט רעדן פון גרויס פאַרכט, און ווי זיי זענען אַזוי געזעצן האָבן זיי דערפילט אַ ריח פון בשמים. דערווייל האָבן זיי דערזען רבי שמעון בן יוחאי, און ער האָט גערעדט צו זיי, אָבער זיי האָבן קיין שום זאך נישט געזעהן חוץ רבי שמעון בן יוחאי. און אַ וויילע שפעטער האָט רבי שמעון בן יוחאי צו זיי געזאָגט, זעהט איר עפעס? האָט רבי פנחס צו אים געזאָגט, מיר זעהן גאָרנישט, נאָר מיר וואונדערן זיך וואָס מיר האָבן דיר פלוצלונג נישט געזעהן, און דערנאָך ווען מיר האָבן דיר ווידער געזעהן, האָבן מיר דערשמעקט אַ געשמאַקער ריח פון בשמים פון גן עדן, און אויך האָבן מיר געהערט אַ

קול ווי איינער וואָס רעדט מיט דיר, און מיר ווייסן נישט ווער האָט מיט דיר גערעדט.

ער האָט מיר געבעטן אַז איך זאָל נישט אַנטפלעקן זיין זינד צו מענטשן מער וויפיל עס איז געשריבן אין דער תורה

ו. אָמַר, האָט רבי שמעון בן יוחאי געזאָגט, איך וואונדער מיך אויף רבי פנחס וואָס ער זעהט נישט, וואָס איך זעה, אַז אויף יענע וועלט וועט זיין אָרט זיין נידריגער פון מיין זון רבי אלעזר, און יעצט האָט מען מיך געשיקט רופן פון הימל, איך זאָל מיר גיין אויסקלייבן אַן אָרט אין גן עדן, און מען האָט מיר געוויזן אַלע ערטער ווי די צדיקים ליגן, און איך האָב מיר אויסדערוועלט מיין אָרט נעבן דעם נביא אַחיה השילוני, און דערנאָך בין איך צוריק געקומען, און מיט מיר זענען מיטגעקומען 300 נשמות פון צדיקים, און דער פירער איבער זיי איז אָדום הראשון, און ער האָט מיר געבעטן אַז איך זאָל נישט אַנטפלעקן זיין זינד צו מענטשן מער וויפיל עס איז געשריבן אין דער תורה, האָב איך אים געזאָגט, איך האָב דאָך שוין מגלה געווען דיין זינד צו דער חברייהא, האָט ער געזאָגט דאָס וואָס דו האָסט מגלה געווען צו דער חברייהא, האָסטו רעכט געטאָן, אָבער צו די איבריגע מענטשן פון דער וועלט זאָלסטו נישט מגלה זיין, ווייל גאָט ברוך הוא היט מיין כבוד און האָט נישט געוואָלט מפרסם זיין מיינע זינד, נאָר דעם זינד פון עץ הדעת. האָט רבי אלעזר זיך דערנענטערט צו רבי שמעון בן יוחאי און האָט אים געפרעגט, מיין פאָטער, ווי חשוב בין איך דאָרטן? האָט רבי שמעון בן יוחאי אים געזאָגט, וואויל איז דיין חלק מיין זון, אַ לאַנגע צייט וועסטו נישט ליגן נעבן מיר, אָבער אויף יענע וועלט האָב איך אויסדערוועלט דיין אָרט נעבן מיין אָרט.

פון די מעשה זאלן די דרשנים לערנען נישט רעדן לגנאי אויף אדם הראשון

ז. מכאן, פון דער מעשה קענען מיר זעהן אז די דרשנים טוען נישט ריכטיג, ווען זיי דרש'ענען ברבים אין די שוהלן, און זאגן פאר די עמי הארצים אז אדם הראשון איז געווען א מין און עובר געווען אויף עבודת גלולים, זנות און רציחה. ווייל, איז דען רעכט אזוי צו זאגן אויף א מענטש וואס איז באשאפן געווארן מיט די מאמר פון הקדוש ברוך הוא, און איז געווען א צדיק גמור?! און אין אדם הראשון איז אפהענגי אלע נשמות פון דורי דורות! און די נשמות פון די רשעים וואס זענען אפהענגי אין זיין נשמה, אדער אין אן אבר פון זיינע אברים, די האבן געזינדיגט, אבער די נשמה וואס איז ספעציעל אנגעגרייט געווארן פאר אדם הראשון, האט בכלל נישט געזינדיגט, און זי איז געווען קודש קדשים.

אין זוהר חדש שטייט אז עס איז א גרויסע סכנה פאר דעם דרשן וואס דרש'נט לגנאי אויף אדם הראשון ווייל ער קען וועגן דעם חלילה נפטר ווערן.

די תורה איז חס אויפן כבוד פון צדיקים און אפילו אויפן כבוד פון רשעים

ח. על כן, דעריבער דארף מען אנשרייען די דרשנים וואס פירן זיך יא אזוי צו טאן, ווייל הקדוש ברוך הוא האט נישט ליב ווען מען איז קורא תגר אויף זיינע צדיקים און אויף די נשמות פון די צדיקים. און די תורה איז חס אפילו אויפן כבוד פון רשעים, דעריבער זאל דער מענטש זעהן צו פארענטפערן דעם חטא פון אדם הראשון לטובה, און אזוי אויך דעם חטא פונעם עגל און פון מכירת יוסף, און דער וואס שטארקט זיך אין דער מדה צו דערמאנען יעדן צו גוטס, דער וועט האבן אריכת ימים ושנים אמן.

אוצר של יראת שמים

ג. כי אם את ה' אלוהיכם תיראו והוא יציל אתכם מיד כל אויביכם (מלכים ב' יז, יח) - העצה היחידה איך להציל את עם ישראל מהפחד הגדול - במצב הנורא שלנו מהמלחמות של כל העולם כולו נגד עם ישראל

הגאולה תלויה-בנשים צדקניות כמ"ש (סוטה יא:), בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים. וכמו שהיתה גאולה ראשונה גם כן תהיה גאולה אחרונה (קב הישר פ' פ"ב) וכמ"ש אשה יראת ה' היא תהלה (משלי לא, ל).

העצה הזו: ללמוד ולומר ולהכניס בלבנו כל יום פסוקי ועניני יראת שמים, שמצווה לירא את ה' הנכבד והנורא היא אחת מתרי"ג מצוות והיא מצווה תדירית, שבכל עת רגע שיזכור ליראה את ה' מקיים מצוה דאורייתא, (פלא יועץ), ועיקר המצווה הוא לפחד מן העונש, שע"י יסור מן הרעה. וע"י שאנחנו נכניס בלבנו אהבתו ויראתו יתברך שמו, כמו שאנחנו מתפללים בכל יום, ויחד לבבנו לאהבה וליראה את שמו, ע"י הקב"ה יתנהג אתנו ג"כ במידה כנגד מידה שלא נצטרך לפחד משום אחד בעולם רק מפני הקב"ה ית"ש. כמו שאמר שלמה המלך החכם (משלי טז ז), "ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו" (חובת הלבבות פ"ד). וראה מ"ש באורחות חיים להרא"ש, "לבטוח בה' בכל לבבך ולהאמין בהשגחתו הפרטית, ובזה תקיים בלבבך היחוד השלם בהאמין בו כי עיניו משוטטות בכל הארץ, ועיניו על כל דרכי איש, ובוחן לב וחוקר כליות - חה יסוד כל התורה כולה. ובזכות זה מכה בקרוב ממנו ל"שיבנה בית המקדש במהרה בימינו, ותן חלקינו בתורתך, ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות"

דעו אפילו אם יש לך חורה ומעשים טובים, אם אין לך יראת שמים לא שוה כלום

ליום הדין. אי יראת ה' היא אוצרו אין, אי לא לא. (שבת לא:). (יא).

1. את אלוהים אני ירא (בראשית מב, יח).

2. ועתה ישראל מה ה' אלוהך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלוהך (דברים י', יב, קב הישר פרק צ').

3. ליראה את ה' אלוהינו כל הימים לחיותינו כהיום הזה (דברים ו' כד).

4. את ה' אלוהך תירא אותו תעבוד ובו תדבק (דברים י' כ).

5. מי יתן הדיה לכם זה ליראה אותו כל הימים (דברים ה' כו).

6. יראת ה' היא אוצרו (ישע' לג, ו, ברכות לג:).

7. ראשית חכמה יראת ה' (תהלים קיא, י').

8. סמר מפורד בשרי וממשפך יראתי (קיס, קכ).

9. סוף דבר הכל נשמע את האלוהים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם (קהלת יב, יג).

10. אמר רבא בשעה שמכניסין האדם לדין אומרים לו נשאת ונתת באמונה, קבעת עיתים לתורה, עסקת בפר' ורבי', ..צפית לישועה..אפילו הכי אי יראת ה' היא אוצרו אין, אי לא לא, (שבת לא:).

11. אמר רבי יוחנן לא ברא הקב"ה את עולמו אלא בשביל שהבריות יראו מלפניו (שבת לא:).

12. אין לו לחקב"ה בעולמו אלא יראת שמים בלבד (שבת לא:).

נא לפרסם הידיעה הזאת בכל העולם כולו, בבתי בתי מדרשים,

בישיבות ובבתי ספר לחינוך לבנות ובכל בית ובית.

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים, וניצל מכל גזירות קשות.